

desse, need olivad tühjad; rohi tärkas nende sees ja hilisid öied, nagu oleksivad need nende tarwis tehtud. Ja warblased asusivad nendesse elama.

„Piip! Kuhu pererahwas kadunud? Remad ei sunda wist wilut õhku kannatada, kui see neile natuke filmi puhub, ja on meie maalt ära läinud. Head teed!“

Ja kollasemaks ja kollasemaks läksivad lehed; metsas langes leht lehe järel. Sügise-tuuled lohasivad. Wiimane leikuse-aeg oli kätte tulnud. Ja kollasete lehtede peal maas oli aasta-walitseja laasa ja waatas pehme filmiga hiilgawate tähtede poole, ja tema mees seisis tema kõrwas. „Tuule-hoog keerutas lehta äles — need langesivad maha, siis oli tema kodunud. Aga üks liblakas, wiimane sel aastal, lendas läbi tiilma õhu.“

Ja niisked udud tuliwad, jeatawad tuuled ja pikkad pimedad ööd. Aasta-walitseja seisis seal lumi-walgete juulsetega, aga seda tema ei teadnud, pidas seda lumeks; mis pilwetest langes. Õhule lume-lord heitis ennast üle nurme.

Ja kiriku-tellad lolasivad — Jõulu pühadeks.

„Sündimise-tellad lolasivad,“ ütles aasta-walitseja. „Pea-sünnis noor walitseja-paar; mina saan rahu, nagu minu laasa. Rahu seal hiilgawa tähe peal!“

Ja rohelistes tuustikus, kus lumi maad lattis,

seal seisis Jõulu-ingel ja õnnistas neid puid, mis pühadeks pidivad tarwitatud saama.

„Rõõm tubades ja rõõm roheliste oksade all!“ ütles wana aasta-walitseja. Nädalid olivad teda lumi-walgets teinud. „Rahu-aeg jõuab, aasta noor-paar saab krooni ja walitsuse-kepi!“

„Wõimus on siiski sinu!“ hüüdis Jõulu-ingel. „Wõimus, aga mitte rahu. Rase lund ennast heita soojendamiseks noore orase peale. Õpi kannatama, kui loodus ennast teise alla heidab, eht sina küll walitseja oled. Õpi iseennast unustama ja siiski elama! Sinu aeg tuleb, kui lewade tuleb.“

„Milla tuleb lewade?“ küsis talwe.

„Lewade tuleb, kui kurg tuleb!“

Ja walge juulsetega ja lumi-walge habemega talwe istus mäel, lume-hange peal, wana ja paenutatud, aga tugew, nagu talwe-tuuled, nagu jea wägi, ja wahtis lõune poole, nagu endine talwe enne teda. Jea paukus, lumi tärises; läikivate järwede peal jookseti liu-singadega, kaarnad ja waresed paisisivad walge lume peal, tuule-lehku ei olnud kuulda. Ja wäikeses õhus piigistas talwe omad käed kolkku, ja wete peal laskmis jea küünra paksuseks.

Siis tuliwad warblased linnast ja küsisivad: „Kes on see wana mees seal mäel?“ Ja kaarn